

Ustvarjanje province

Dane Zajc

Raziskave v tej knjigi so nastajale več kot eno leto. Pokažejo na avtocenzuro in na cenzuro, ki je značilna za naš tisk. Na to, kako si mnogi naši novinarji pustijo ukazovati in naročati mnenja, ki jih objavljajo kot svoja prepričanja ali odkritja, čeprav najbrž nimajo nikakršnega prepričanja ali svojega lastnega pogleda na tisto, o čemer pišejo. In tako oblikujejo javno mnenje. Da bi prikrili resnico, jo prepleskajo s polresnicami. Slovensko javno mnenje, ki je že tako ali tako majavo in ignorantsko, s tem spodbujejo v relativizmu, nihilizmu in filistrstvu. To pa je seveda škoda, ki jo povzročajo neposredno bralstvu, za katero pišejo.

In je seveda na mestu vprašanje o odgovornosti, tej priljubljeni besedi iz duha samoupravljaljskega časa, iz katerega določeno število novinarjev prihaja in vztraja v njegovi manipulatorski miselnosti.

Pa ni samo to. V mnogih člankih zasledimo izrazito škodoželjnost in privoščljivost žrtvi, ki se ji novinarsko pero posveča. Kar je značilno za malomeščanske duše. Kar ustvarja iz naše javnosti opravljivo in ozkosrčno provinco.

Rezultati in potek naših raziskav so bili nekajkrat predstavljeni na tiskovnih konferencah zavoda. Vendar brez učinka. Izšla je kakšna kratka novica, natisnjena tam, kjer izhajajo obvestila o peronospori. S kakšno zaplotniško puščico, recimo, *Delovega* najbolj nadebudnega komentatorja Borisa Ježa. Zdaj so izsledki raziskave objavljeni v knjigi, da bojo pričali o značilnem duhu in delovanju naše (ali res naše?) sedme sile.